

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Gjemt er ikke glemt

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 228. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr04val-shoot-idm139893297195104/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Og saa toge de Heste paa Stalden og rede i Regn og i Blæst og fik Vennehjelp.

»Det var vel betalt for den Smule Gjerning mod den Gamle!« sagde *Mette Mogens*.

»Gjemt er ikke glemt!« sagde *Drengen*. 5
Røjerne bleve hængte.

Der laae en gammel Gaard, den ligger der endnu; det var iske Fru *Mette Mogens's*; den tilhører en anden høisdelig Slægt.

Det er i vor Tid. Solen skinner paa Taarnets forgyldte Spjir, 10 smaa Skov-Øer ligge som Bouquetter paa Vandet, og rundt om dem svømme de vilde Svaner. I Haven groe Roser; Gaardens 15 Fru er selv det fineste Rosenblad, det skinner i Glæde, god Gjernings Glæde, ikke ud i den vide Verden, men inde i Hjerterne, der er det gjemt, men ikke glemt. 15

Nu gaaer hun fra Gaarden hen til det lille Udflytter-Huus paa Marken. Derinde boer en stakkels værkbrudde Pige; Vinduet i den lille Stue vender mod Nord; Solen kommer der ikke; hun har kun at see hen over et Stykke Mark, som lukkes ved den høie Grøft. Men idag er der Solskin, Vorherres varme, 20 deilige Sol er derinde; den kommer fra Syd gjennem det nye Vindue, hvor før kun var Muur.

Den Værkbrudne sidder i det varme Solskin, seer Skov og Strand, Verden er bleven saa stor og saa deilig, og det ved et eneste Ord af Gaardens venlige Fru. 25

»Det Ord var saa let, den Gjerning saa lille!« siger hun; »Glæden, jeg fik, var uendelig stor og velsignet!«

Og derfor øver hun saa mangan god Gjerning, tænker paa dem Alle i de fattige Huse og i de rige Huse, hvor der ogsaa ere Bedrøvede. Det er skjult og gjemt, men det er ikke glemt so af *Vorherre!*

Der var en gammel Gaard, det var inde i den store, travle By. I Gaarden var Stuer og Sale; i dem gaae vi ikke ind; vi blive i Kjøkkenet; og der er lunnt og lyst, der er reent og nydeligt; Kobbertøiet skinner, Bordet er som bonet, Vasken er som 60 et nys skuret Spekkebræt; det har Altsammen Rnepigen udrettet, og dog faaet Tid til at sætte Tøjet paa sig, som om hun skulde i Kirke. Hun har Sløife paa Kappen, sort Sløife; det tyder Sorg. Hun har jo Ingen at sørge for, hverken Fader eller

14 ud] ude D. 39 tyder] tyder paa m.